

GALG EN SCHAVOT

WEKELIJKSE UITGAVE
PRIJS PER NUMMER : 4 FRANK

Uitgave van
«DE VLAAMSE BOEKHANDEL», Provinciestraat, 42, ANTWERPEN
(Handelsregister van Antwerpen nr 33.297)

EEN MISLUKTE AANSLAG

Nadat Lev Davidovitsj Trotski, die in Sovjet Rusland commissaris van oorlog was geweest, dat land ontvluchtte, zwierf hij jaren achtereen in Europa rond, vertoevend nu eens in Turkije, dan weer in Zwitserland, in Frankrijk, in Noorwegen. Zelfs verbleef hij een wijl te Antwerpen. Eindelijk verkreeg hij van de Mexikaanse regering de toelating zich te Coyoacan te vestigen.



In Noorwegen had men alreeds gepoogd hem uit de weg te ruimen. In Mexico zou het feit zich herhalen, tot twee maal toe en de tweede keer zou de misdadige hand in haar opzet slagen.

Op 23 Mei 1940 werd het hoofd van de Mexicaanse veiligheid, kolonel A. Sanchez Salazar, opgetelefoneerd, dat een overval geschied was op het huis waar Trotski teruggetrokken leefde.

Dit huis, gebouwd in T-vorm, was omringd door een betonnen logge muur voor-

zien van verdedigingstorentjes. De poort was gepantserd en loodkleurig. Het geheel had meer het uitzicht van een versterkte woning dan van een hof van plesantie.

Kolonel Salazar spoedde zich naar de plaats waar de overval geschied was. Maar het gelukte hem niet veel inlichtingen te verkrijgen noch van de secretarissen van Trotski noch van zijn lijfwacht. Een zaak echter wist hij spoedig te achterhalen. Noch Trotski noch zijn gade, Natalja Sjedova, waren gedood of gewond. Toen

het hoofd der veiligheidspolitie zich tegenover beide echtgenoten bevond, viel het hem op, dat zij zo bewonderenswaardig kalm waren, zozeer zelfs dat hij aan de echtheid van de overval begon te twijfelen.

Wat zij te vertellen hadden was eenvoudig : zij waren door een woest schieten uit hun slaap opgeschrokken geweest, slopen naar de zuidoostelijke hoek van het huis, waar zij stil op de vloer bleven liggen. Verder voegde Trotski er aan toe, dat zulks zijn redding was geweest. Zodra de aanranders de mening waren toegedaan dat hij vermoord was, hadden zij getracht het huis door middel van een paar brandbommen in brand te steken ten einde kostbare archieven, die de voormalige Russische communistische leider bezat, te vernietigen.

Dat schijnbaar veel personen aan de aanval hadden deelgenomen en dat er in de grond zo weinig geschied was, deed aan Salazar veronderstellen dat Trotski die overval deed simuleren, om na te gaan in hoever hij rekenen kon op de bescherming der Mexikaanse politie. De politie, die de wacht in een huis, nabij de verblijfplaats van Trotski optrok, wist te verklaren dat zij door onbekenden ontwapend werden en dat zij vaststelden, dat na de aanslag op de gewezen Communistische Russische leider Robert Sheldon Harte, secretaris van Trotski, een der mannen was, die zich in een der twee auto's bevonden die de plaats van de overval ontvluchtten.

Een paar kerels, die in een dronken bui hun mond voorbij praatten, brachten aan het licht, dat uniformen van de Mexikaanse politie waren afhandig gemaakt, die gediend hadden om aanvallers in een pak te steken dat vertrouwen moest inboezemen. Dit leidde tot de aanhouding van een 26-jarige communistischgezinde dorpsschoolmeester Luiz Matteo Martinez, van een militante communist Andonegui, die tijdens de Spaanse burgeroorlog in dienst van Stalin stond, en van Nestor Sanchez Hernandez, die eveneens een rol had gespeeld tijdens de oproerige Spaanse dagen. Volgens verklaringen van Hernandez zou de opstoker van de overval een zekere David Afaro Siqueiros, een kunstschilder, zijn geweest. Ten slotte vernam men nog, dat het Sheldon was, die de deur ontsloten had van de versterkte burcht van Trotski en die de samenzweerdere toegang had verleend. Verder kwam aan het daglicht dat een vreemdeling, een Franse Jood, aangeduid als Felipe, achter de schermen de touwtjes van de samenzwering had in handen gehouden. Toen men zulks evenwel te weten kwam was hij gevlogen en bleef hij onvindbaar.

Alles was tot in de puntjes geregeld geworden. Ingeval de eerste expeditie in haar overval mislukken mocht en afgeslagen zou worden door de politie, was een tweede overval voorzien waarin de vrouw haar rol spelen zou. Inderdaad, aan twee mooie communistische vrouwen, Julia Barradas en Ana Lopez, was opgedragen te trachten de politie te verleiden.

Een wijl nadien vond men op enkele centimeters diepte in de grond van de keuken ener verlaten hoeve in Santa Rosa, waar de samenzweerdere zich na hun aanslag hadden teruggetrokken, het lijk van Robert Sheldon geborgen.

Trotski kwam zelf het lijk herkennen maar weigerde te geloven dat zijn secretaris verraad had gepleegd in dienst van de G.P.Oe. Anderen echter, o.m. de Catalaanse uitgeweken sociaal-democraat Juliaan Gorkin in zijn boek « De G.P.Oe slaat toe » is de tegenovergestelde mening toegedaan. De ware toedracht van gans het gebeuren zal wellicht nooit achterhaald worden.



HET KASTEEL DER VERDOEMENIS

SILVAIN VAN DER GUCHT

HET KASTEEL DER VERDOEMENIS

door

SILVAIN VAN DER GUCHT

(Vervolg)

— Wilt gij mijn verlossing helpen bewerken ? vroeg ik, ik zal u voor altijd gelukkig maken.

— Ik wens niet beter, mijnheer ; ik spruit uit Vlaamse ouders en heb niet veel loon voor mijn bewezen diensten alhier te verwachten. Ik ben ongehuwd ; word ik verdacht en opgehangen, geen vrouw of kind zal ik daardoor ongelukkig maken. Maar deze zaak behoeft met schrandtheid aan boord te worden gelegd. Morgen zullen wij er breedvoerig over handelen.

Ik kon van blijdschap niet slapen, zodanig was ik gelukkig, eindelijk iemand te hebben gevonden, die mijn lot ter harte had genomen.

Toen Tijdgat de volgende morgen het ontbijt bracht, zette hij zich neer en sprak :

— Mijnheer, gij zijt een Vlaams edelman en ik weet dat gij mij niet zult bedriegen. Een tiental gevangenen zuchten in verscheidene kerkers, die alle zeer streng worden bewaakt ; het is onmogelijk de schildwachten om te kopen, daar zij alle twee dagen worden vernieuwd, en het is om zo te zeggen niet doenlijk langs de deur te ontsnappen. Maar er blijft ons een onfeilbaar middel over om met zekerheid te werken. Op geringe afstand van hier staat een kleine herberg ; de baas is weduwnaar en op het ogenblik doodziek ; komt hij te overlijden, dan zullen de drie kinderen, die elders wonen, zich verhaasten het eigendom van hun vader te verkopen. Dit huis moeten wij hebben, en eens eigenaar, neem ik het op mij, u over weinige dagen te verlossen.

— Hoe zo ?

— Ik was in mijn jeugd mijnwerker, zodat de grond ondermijnen van aan het huis tot in uw cel voor mij maar kinderspel is. Maar voor dat alles behoeft men geld te hebben.

— Indien, zegde ik, mijn trouwe dienaar Polfriet nog leeft, mag men de zaak voor geklonken houden. Bezorg mij slechts het nodige schrijffgerief ; ik zal gans mijn wedervaren op papier brengen. Zend een man van vertrouwen naar Aalst. Ik bezit aldaar een huis in de Kattenstraat, en ik twijfel niet of men zal er de bode zeggen wat er van mijn oude, trouwe dienaar is geworden, en ik ben verzekerd dat deze, of, indien hij reeds overleden is, zijn gevolmachtigde, hem ruimschoots van geld zal voorzien.

— Ikzelf zal de bode wezen. Deze namiddag zal ik trachten u te voorzien van de nodige schrijffbehoeften. Ik weet dat het op doodstraf verboden is, maar morgen dien ik mijn ontslag in als gevangengewaarmer, en trek ik er op uit, voor uw verlossing. Houd u intussen bedaard en laat mij doen.

Om zes uur bracht de moedige cipier mijn middagmaal en haalde de twee vellen papier, pen en inktpot te voorschijn. Hij plaatste dit alles op de tafel.

— Tot morgen, zegde hij, dan is het de laatste maal, dat wij

elkander zullen zien, vooraleer ik u uit deze kerker zal verlossen.

O, waarde Polfriet, indien gij nog enig vermogen bezit, voorzie toch de man, die tot mijn verlossing zijn leven gaat wagen, ruimschoots van geld. Laat mij terzelfdertijd weten, of mijn kleine Maria nog leeft en of ik nog mag hopen deze onschuldige engel weer te zien.

Uw gewezen heer en meester,
Robrecht van Cramshoeven.

Polfriet sprong op, terwijl de tranen zijn stem verstikten en drukte de vreemdeling de hand. Jan, de knecht, wreef van vreugde in zijn handen.

— En gij hebt mijn meester gezien ? vroeg Polfriet eindelijk.

— Gezien en meermaals gesproken, vóór een maand was ik nog zijn cipier.

— En gij zult ons helpen om hem te redden ?

— Heren, ik kom u halen ; twee man zijn voldoende, maar het moeten twee verkleefde mannen zijn.

Polfriet bekeek Jan en zegde met nadruk :

— Wij zijn gereed, aanstonds, dadelijk, met hart en ziel.

— Ja, bevestigde Jan, wij zijn gereed.

Dokter Meert vroeg :

— Hebt gij hoop te slagen ?

— Bijna zekerheid, mijnheer ; meer dan eens heb ik er met de heer van Cramshoeven over gesproken : de ligging van de grond is ons allervoordeligst en zonder buitengewone tegenslag zal uw vriend weldra in vrijheid en veiligheid zijn. Eens uit de gevangenis en de rivier over, zijn wij vrij ; al wat wij nodig hebben is geld.

— Dat zult gij hebben, sprak Polfriet.

— Geld en twee vastberaden mannen.

— Die gereed zitten, onderbrak Jan.

Polfriet bedacht zich nu enige ogenblikken en sprak :

— Heer dokter, keurt gij het volgende goed ? Die man blijft hier vernachten. Morgen vroeg begeven wij ons op reis ; Jan zal voor paarden, wapens en andere noodwendigheden zorgen ; wij gaan naar Condé en stellen ons ter beschikking van die edelmoedige man. Wat dunkt u ?

— Polfriet, betere schikking kunt gij niet nemen ; moge de Hemel uw pogingen zegenen en ons weldra de edele heer en vriend terugschikken.

— Maar, sprak de vreemdeling, één zaak ging ik nog vergeten : de gevangene van Condé heeft mij verzocht met tranen in de ogen, dat hij toch enige tijding zou vernemen van zijn dochterke Maria. Zeventien jaren zijn voor hem verlopen, zonderdat hij iets weet van zijn enig kind ! Denk toch welke marteling !

Polfriet moest zijn lippen samenpersen en zich uiterst geweld aandoen, om niet in tranen los te barsten, toen hij aan het hartzeer van zijn brave meester dacht.

(Wordt vervolgd)